

Vinnarna i Bookmark Förlags skrivtävling 2025

Jag är High Speed Steel

GUNNAR JONSSON

Historien du bar

AGNES HAMMERIN

390 mil bort

MAEDEH NABGAN

Tre vinnartexter:

1.

Jag är High Speed Steel

Gunnar Jonsson

2.

Historien du bar

Agnes Hammerin

3.

390 mil bort

Maedeh Nabgan

Jag är High Speed Steel, Historien du bar, 390 mil bort

Copyright © Gunnar Jonsson, Agnes Hammerin, Maedeh Nabgan, 2025

Författarfoton: Privat.

Oktober 2025

Juryns motivering för förstapristagaren Gunnar Jonssons dikt "Jag är High Speed Steel":

Ett originellt tema och en uppseendeväckande röst som på ett såväl komiskt som emotionellt rakt sätt skildrar den samtida maskuliniteten och unga mäns famlande efter en enhetlig identitet. "Jag är High Speed Steel" är en dikt som etsar sig fast och vägrar släppa taget långt efter att man läst den.

*Agri Ismaïl
Sara Nazari
Pascal Engman
Ebba Bandh*

1. Jag är High Speed Steel

Gunnar Jonsson

Det finns en sak jag märkt / på söder funkas saker lite annorlunda / jag ska ärligt och uppriktigt säga att det gör mig rädd / på Söder, först och främst, så behöver du ett namn / jag har själv gett mig ett / High Speed Steel / det handlar om vem som känner vem som känner vem i en näringskedja av predatorer som söker nästa byte och ditt enda mål är att bli / toppkonsument / så du börjar lära känna folk på fester och krök på berget där ni dansar till musiken och smugglarspriten och den sköna lukten av zutten som får er att flyga i väg till himlen / när du väl har ett namn och en plats i dessa hierarkier så gäller det att hålla fast / vid det du har / för även om dom är någon annan mammas barn / så / agerar dom som gamar när dom försöker ta / det som är ditt.

En annan sak med Söder är att / du så småningom börjar märka hur långa vita streck sträcker sig över dina vänners armleder / jag är rädd, för de blir längre och bredare och röda färskas streck som täcker deras vackra kroppar när vi badar / jag är rädd för mig för jag blir arg på dom när dom har nya ärr efter att vi har pratat, räckte inte det jag sa och hur / tänker dom när dom skär sig själva så jag behöver tänka på det när jag har så mycket annat att tänka på / och när dom snortar kokain är det inte längre kul att leka drogpatrullen / Ghostbusters testas varje ny substans / deras näsor blöder rött som vin från deras armlider

när de / skär sig själva med skridskor från Enskedes isplan och det / är obehagligt.

Jag är rädd / High Speed Steel, jag är High Speed Steel, Jag är på hel-spänn heltid, som High Speed Steel, jag är High Speed Me, måste lug-na tankarna för dom kommer överallt, kommer bli Slow Speed Weed, kommer bli High Speed Steal, JAG / BEHÖVER / HJÄLP för jag är paranoid, jag är i High Speed Need / gula fåglar flyger bland gula moln i gula himlen hastigt över röda marken blåa vattnet överallt mot henne som sparkar knäskålen i trappen, sparkar av sig knäskålen, knyter upp skinnsnörena hårstråna och flygfän fyllefan springer runt i tankarna som får som hoppar över en bock och jag har tappat räkningen men jag kan ändå inte somna för allt händer samtidigt och fåglarna blir till oliver i en skål i en gul källare där band spelar och jag tänker mig att jag kan bli deras vänner fast de tittade inte på mig när jag försökte så kanske inte / mina armar är lera och de dansar upp och ned och marken flyger över mig och jag undrar hur det skulle vara ifall världen var vänd åt fel håll så man kör på en väg över huvudet fast det känns rätt ändå.

Jag är rädd för att när jag försöker berätta vad som har hänt, är det ingen som lyssnar / jag är stressad från hela himlen ner till heta jävla helvetet, för det är ingen som lyssnar / kanske är det så det är, att inte ens skolkuratoren kan fälla en tår över mig när hon hört vad som hänt och hur kan det få vara så att nästa tid hos psykolog är inbokad om typ ett år / om ett år har allting ändrats / och en sak som händer när ingen kommer och hjälper / dig / är att du / slutar våga fråga rakt ut / och vänjer dig / med att bara vissa får berätta medan andra lyssnar och kanske är du en sån som bara får lyssna.

Bara söta tjejer får skriva poesi, för att / dom är närmare lagda det vackra sköna poetiska och när en tjej föds så föds hon med en såndär / underliggande smärta av börda av att bära den historiska och nutida ojämställdheten, en smärta som en SÅNDÄR som han / mannen av stål, aldrig kan förstå / kanske är det så / men jag kan ärligt och uppriktigt säga att han inte längre skriver särskilt mycket eftersom han inte

tror att du vill höra vad han har att säga / tänk efter för det handlar inte bara om hans texter, det handlar om att han har skrikit att JAG / BEHÖVER / HJÄLP, tänk efter / har du någonsin svarat eller lyssnat eller hjälpt honom / du har berättat och han har lyssnat men / i samspel mellan olika arter i näringskedjan måste det även ske / motsatser i symbiosen och utbyten av producenter och konsumenter / när är det hans tur att producera och din tur att konsumera / det han har att säga / för att, medans bara vissa får berätta vill han inte vara en sån som bara får lyssna / han vill inte vara High Speed Steel / jag vill inte längre vara / High Speed Steel; jag vill berätta.

Gunnar Jonsson är 18 år och bor i Stockholm.

Oktober 2025

Juryns motivering för andrapristagaren Agnes
Hammerins dikt "Historien du bar":

Med ett bildspråk som ständigt överraskar och aldrig väljer klyschan är "Historien du bar" en text som vackert förmedlar avsaknaden av någon man älskar genom att försöka greppa tomrummen: tryckmärket i soffan, andetaget, skuggan.

2. Historien du bar

Agnes Hammerin

Du är tyst nu,
liksom världen omkring mig.
Det är en stillhet
som lagt sig som damm över rummet –
tunn, men påträngande.

Dina minnen dröjer kvar –
inte som bilder,
utan som tryckmärken i möblerna
efter någon som nyss reste sig.

Du lärde mig historia –
inte bara årtal och namn.
Du visade mig sprickorna i berättelsen,
talade om det som inte stod,
rösterna som föll mellan raderna,
som fotspår i smältande snö –
nästan borta, men ändå kvar.

Dina böcker ligger kvar här,
tunga på mitt knä.

Inte av sidantal,
utan för att jag vet
att de bar din blick innan min.

Jag ser var du stannade.
Ett vikt hörn –
som ett andetag mitt i en
mening.
En understrykning med blyerts,
en anteckning i marginalen,
så försiktig att den nästan bad
om ursäkt.

Du talade om kungar som tagit för stor plats,
och krig du kallade onödiga.
Drömmar som slitits itu — och jag förstod,
fast jag bara var ett barn, att du
bar på mer än vad orden orkade
bära. Du bar på en historia.
Och jag undrar –
hur hade du läst vår tid?
Vad hade du sett
i marginalerna?

Sidorna är tysta nu.
Men när jag läser
hör jag dig ändå –
som vatten som viskar bakom väggen,
eller en röst i rummet intill.

Jag läser vidare,
inte bara för att förstå historien –
utan för att få stå kvar i din skugga en stund till.

Agnes Hammerin är 17 år och bor i Skövde.

Oktober 2025

Juryns motivering för tredjepristagaren Maedeh
Nabgans novell "390 mil bort":

En vackert skildrad berättelse om ett hemland som avskalar flyktens mytologier och ser verkligheten med öppna ögon.

3. 390 mil bort

Maedeh Nabgan

Ahvaz gator brukade vakna innan vi gjorde det. Jag brukade öppna fönstret i vår lilla lägenhet strax före soluppgången och se gryningens mjuka sken sprida sig över de dammiga vägarna. Luften var sval och stilla som om staden höll andan innan dagens hetta skulle slå ner över plåttaken och asfaltens sprickor. Precis i det där ögonblicket, innan solen steg så kändes det som att världen kunde vara något helt annat än vad vi hade upplevt.

Jag och mina systrar väntade varje morgon. Jag, 7 år gammal, satt med knäna under hakan i köksfönstret, inklämd mellan mina systrar. Min pappa var redan borta då, ute i den tidiga morgon kylan. Köket var svalt under morgnarna. Kaklet under våra bara fötter kändes som is, men vi vande oss. Mammas sked slog rytmiskt mot insidan av kaffekoppen. Det var det enda ljudet vi hörde utöver kranen som droppade i diskhon.

Vi distraherade oss själva på väntan på pappa, jag lyssnade in på mina systrar som pratade om sådant som redan hänt i skolan under veckan, små bråk, pinsamheter och skvaller de inte riktigt kunde släppa. Mamma log när hon hörde dem, ett stilla, roat leende som avslöjade hur förtjust hon var i att lyssna på hennes döttrars värld.

Pappa gick alltid tyst om morgnarna, han sa aldrig hejdå. Dörren stängdes försiktigt bakom honom varje morgon, han ville inte råka väcka oss. Klockan fem på morgonen brukade män som han, män som inte arbetade med papper eller pennor eller riktigt lyxiga dyra datorer, utan med sina händer vars sprickor och ärr vittnade om för många arbetstimmar och för få handskar, samlas och vänta på sidan av trottoaren eller byggplatser för ett rop, en chans att få arbeta. Han berättade en gång till mig att arbetet kom sporadiskt, som regndroppar i en öken.

Mina systrar och jag hade en ritual, cirka vid den tiden som pappa kom hem samlades vi vid ytterdörren, som om det var av en slump. Vi låtsades vara upptagna med att prata eller lekfullt bråka men i själva verket väntade vi, med blicken fäst mot dörren, redo att läsa av hans ansikte eller det han hade i sina händer samma stund han klev in. Mamma genomskådade oss, men hon sa inget. Hon orkade inte möta vare sig vår glädje eller den slocknade besvikelsen. Det var nästan alltid besvikelsen hon såg i våra ansikten, inte glädjen, och besvikelsen gjorde för ont för henne att möta. Så hon tittade bort eller gömde sig i köket och låtsades hålla på med disken eller något annat arbete. När han kom hem visste jag redan, innan han sa något. Hans axlar hopsjunkna på ett sätt som berättade allt för oss innan han ens sa något och om det inte var tydligt nog så märkte jag hans tomma händer. Men det fanns andra morgnar då hans steg var snabbare när han kom hem. Hans hand brukade sträcka sig ner i en plastpåse som han hade med sig och dra ut en pack av glass, den riktigt billiga sorten med ljusblåa och vita omslag och en söt smak, med ett snett leende sittandes på hans ansikte som inte ville visa att han var stolt över det han lyckades med den dagen. Jag och mina systrar i en alldeles för tidig ålder lärde oss läsa språket i de där glassarna. När de dök upp hade vi mat för dagen. När de inte gjorde det visste jag att middagen skulle sträcka sig tunt, om den ens kom.

Vi hade vår ritual och på något märkligt sätt fungerade den. Den hjälpte oss att placera våra förväntningar, att veta om dagen bar med sig något eller inte. Även om vi kanske inte skulle få någon riktig middag den kvällen, fanns det ändå något tröstande i att kunna läsa av det i förväg.

Att bara få veta. Och allt i det där spelet som tystnaden, blickarna, de små gesterna visade egentligen bara hur mycket vi älskade varandra. Det blev som en sorts kretsgång; mamma undvek se på oss, för att slippa våra besvikna ansikten. Och eftersom mamma gömde sig i köket så slapp pappa se sin fru bli förkrossad på grund av hennes barns ansiktsuttryck och det minerna berättade, för att han inte kunde bidra så mycket som han ville. Det var inte perfekt, men det fungerade. För oss.

Som barn kunde jag inte riktigt förstå hur enormt det hela var, men jag lärde mig tidigt att känna hunger på sätt som andra barn inte behövde känna. Det var inte bara morrandet i magen, det var tystnaden som satt med oss som en vän som vi inte riktigt visste hur vi skulle prata med längre. Jag lärde mig den känslan tidigt men jag lärde mig också att inte frukta den. Hunger var inte bara brist, det var riktning och motivation att skapa något bättre.

Pappa sa en gång till mamma när han trodde vi sov att han skämdes över sina händer. Han pratade tyst, nästan som om han viskade för att inte behöva höra orden själv. Han skämdes över alla ärr utspridda över handflatorna, över hur smutsen verkade sitta fast hur mycket han än skrubgade. Jag ville resa mig ur sängen då, springa in i hans armar och hålla han hårt och säga att de där händerna bar världen. Men jag låg kvar. Tyst. Kanske för att jag också bar min skam, inte över honom utan över att jag inte kunde hjälpa.

Nu, långt ifrån Ahvaz, mer exakt 390 mil bort sitter jag i ett bibliotek, i en liten stad, med ord i händerna istället för tystnad. Det kommer nästan av sig själv, som om något i mig redan visste hur man berättar det vi aldrig riktigt sa högt. Jag var inte ensam då, och jag är inte ensam nu. Mina systrar bar det här med mig. De såg samma dörrar öppnas och stängas, hörde samma fotsteg i trapphuset, väntade vid samma vägg med samma blandning av hopp och oro i bröstet. Vi läste av samma ansikten och vi lärde oss samma sorts tystnad. Vår historia är sammanflätad, tre röster i samma rytm. Pappas händer bär inte längre byggstenar eller verktyg, men de bär fortfarande något. De bär mig. De

skriver genom mig, med varje ärr, varje spricka, varje morgon han gick ut i tystnad och kom tillbaka med mer kärlek än lön. Och mamma som kunde trolle värme ur ett tomt kylskåp och hålla ihop en familj med bara sin närvaro, skriver också genom mig. I varje mening finns hennes tålamod, hennes blick som såg utan att säga, hennes styrka som aldrig krävde bekräftelse. Det är därför jag skriver. För att minnas. För att bära vidare. För att andra ska förstå vad vi bar, och hur vi bar varandra. För att det vi levde inte ska försvinna i tystnaden.

Maedeh Nabgan är 18 år och bor i Hudiksvall.

